

Arrest

nr. 41 753 van 19 april 2009
in de zaken RvV X / II en RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 februari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 18 november 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Na de vaststelling dat verzoeker op 19 oktober 2009 een asielaanvraag had ingediend in Frankrijk, werden de Franse autoriteiten om de overname van verzoeker verzocht op grond van artikel 16 (1) c van de verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Dublin II-verordening).

1.3. Op 15 januari 2009 stemden de Franse autoriteiten in met het verzoek tot terugname op grond van artikel 16 (1) e van de Dublin II-verordening.

1.4. Op 2 februari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene verklaarde op 17 november 2009 in België te zijn toegekomen. Betrokkene vroeg op 18 november 2009 het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn op 09 oktober 1981 en het Iraakse staatsburgerschap te bezitten.

Uit het Eurodac-verslag van 18 november 2009 blijkt dat betrokkene op 19 oktober 2009 een asielaanvraag heeft ingediend in Frankrijk en de Franse overheid heeft op datum van 15 januari 2010 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 08 december 2009 dat dit zijn eerste asielaanvraag is in België en dat hij nooit elders asiel heeft gevraagd. Betrokkene verklaarde dat hij rechtstreeks van Istanbul (Turkije) naar België kwam. Betrokkene werd geconfronteerd met het feit dat zijn vingerafdrukken waren teruggevonden in de centrale eenheid van het Eurodac-systeem. Betrokkene ontkende en verklaarde hij nooit ergens anders is geweest.

Gezien het positieve resultaat voor Frankrijk in het Eurodac-verslag van 18 november 2009 werd op 13 januari 2010 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c. van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Franse autoriteiten overgemaakt. Op 15 januari 2010 hebben de Franse autoriteiten ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Met betrekking tot betrokkene's overdracht naar Frankrijk dient te worden opgemerkt dat Frankrijk net als België de Vluchtelingenconventie van Genève van 28/07/1951 heeft ondertekend. Frankrijk neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Verder moet worden opgemerkt dat Frankrijk als ondertekenende partij bij de Vluchtelingenconventie van Genève, aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Betrokkene maakt verder niet aannemelijk dat er een reëel risico bestaat dat Frankrijk hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zou blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Met betrekking tot de vraag waarom betrokkene specifiek een asielaanvraag in België wilde indienen, verklaarde betrokkene in zijn gehoor voor de DVZ van 08 december 2009 dat België het centrum van Europa is en omdat België Irakezen erkent.

Betrokkene heeft tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken van 08 december 2009 geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden behalve dat België het centrum van Europa is en dat België Irakezen erkent.

Betrokkene verklaarde geen familieleden in België of elders in Europa te hebben.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij een probleem heeft aan zijn sinussen en daardoor veel ademhalingsproblemen heeft. Betrokkene legt echter geen concrete bewijzen neer van deze gezondheidstoestand en betrokkene maakt evenmin aannemelijk dat deze aangehaalde aandoening hem zou verhinderen om te kunnen reizen.

Gelet op het voorgaande, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Franse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Franse autoriteiten.
(2)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekende partij heeft op 8 februari 2010 een verzoekschrift ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 februari 2010 tot weigering van verblijf en heeft op 8 februari 2010 eveneens een verzoekschrift ingediend om de nietigverklaring te vorderen van dezelfde beslissing van 2 februari 2010 met betrekking tot de bevelscomponent. Aangezien beide verzoekschriften dezelfde beslissing tot voorwerp hebben, ongeacht de vraag of deze beslissing twee “autonome” onderscheiden beslissingen bevat, zoals verzoeker opwerpt in zijn repliekmemoires, acht de Raad het aangewezen om in het kader van de goede rechtsbedeling, de beide verzoekschriften samen te voegen en te behandelen. Dezelfde vaststelling geldt voor de op 24 februari 2010 ingediende repliekmemoires.

2.2. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen en evenmin het voordeel van de rechtsbijstand kan toekennen. Het verzoek van de verzoekende partij daartoe en haar vraag om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij worden om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep

3.1. Ter terechtzitting stelt de verwerende partij dat verzoekende partij op 9 maart 2010 aan de Franse autoriteiten werd overgedragen en bevestigd de advocaat van de verzoekende partij deze mededeling.

3.2. Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten, dat besloten ligt in de bestreden beslissing, uitgevoerd werd en aldus zijn volle uitwerking heeft gehad, heeft verzoeker geen actueel belang meer bij zijn beroep voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep wordt derhalve onontvankelijk verklaard voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en wordt enkel onderzocht voor zover het gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In zijn verzoekschrift gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf werpt verzoeker in een enig middel de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), en van artikel 5 van de Dublin II-verordening. Verzoeker stelt ook dat er sprake is van een *“kennelijke verkeerde interpretatie”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“3.2. Zodra de kandidaat vluchteling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen vna de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek (art. 51/5 van voormelde Wet van 15 december 1980). Artikel 5 van de voormelde Verordeing (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 vermeldt de rangorde van de criteria die moeten worden gevolgd bij de bepaling van die verantwoordelijkheid en schrijft letterlijk voor:

1. De in dit hoofdstuk vastgestelde criteria aan de hand waarvan wordt bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, zijn van toepassing in de volgorde waarin zij voorkomen in de tekst.

2. Welke lidstaat met toepassing van deze criteria verantwoordelijk is., wordt vastgesteld op grond van de situatie op het tijdstip waarop de asielzoeker zijn verzoek voor de eerste maal bij een lidstaat indient. (Eigen onderlijning.)

In casu diende verzoeker zijn eerste asielaanvraag voor de autoriteiten van de Lidstaat België in wat bevestigd wordt door de tekst van de bestreden beslissing die het over de “mogelijkheid” heeft om een asielaanvraag in Frankrijk in te dienen. Artikel 5 van voormelde Verordening (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 komt qua tekst voor artikel 16.1.e van diezelfde verordening waarop de bestreden beslissing steunt en heeft dus voorrang in toepassing. Schending van artikel 51/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 5 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend. De bestreden beslissing steunt op een verkeerde interpretatie van de feiten. Schending van de materiële motiveringsplicht.

3.3. Toelichting. De motivering moet afdoende en draagkrachtig zijn, d.w.z., dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen (R.v.St., COOLS, nr. 42143 van 3 maart 1993; BULENS, nr. 43 596 van 30 juni 1993; FLAMAND, nr. 43782 van 12 juli 1993; KEIRSEBILCK, nr. 51142 van 16 januari 1995; JAQUES, nr. 51576 van 8 februari 1995; VAN HOORNEWEDER, nr. 52975 van 18 april 1995; BREUGELMANS, nr. 72835 van 30 maart 1998; (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr.749). Draagkrachtig betekent dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is.

3.4. *Verzoeker houdt zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor uw Raad bijkomende stukken neer te leggen.*"

4.2. In zijn repliekmemoirie volhardt verzoeker in zijn enig middel en wenst het volgende toe te voegen:

" (...) Verwerende partij vergist zich ook omtrent het feit als zou verzoekende partij niet duidelijk hebben gesteld waarom hij in België asiel aanvraagt. Zelf schrijft zij eerder in haar nota: "Verzoeker verklaarde naar België te komen omdat dit het centrum van Europa is en omdat België Irakezen erkent.", Verwerende partij spreekt zichzelf tegen.

Verwerende partij houdt voor dat verzoekende partij een asielaanvraag in Frankrijk zou hebben ingediend maar legt hiervan niet het bewijs voor. Zij legt zeker niet het bewijs voor dat de eventuele asielaanvraag in Frankrijk met kennis van zaken of uit vrije wil door verzoekende partij zou zijn gebeurd. De bewijslast ligt bij verwerende partij voor wat zij beweert.

Verzoekende partij verzoekt u de procedure te willen voortzetten en hem te willen horen."

4.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat ze op een afdoende wijze de feitelijke en juridische overwegingen bevat waarop ze steunt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan in welke mate de formele motieven hem niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.4. De Raad stelt vast dat verzoekers betoog voor de rest gesteund is op de stelling dat hij zijn eerste asielaanvraag indiende in België. Daargelaten de vraag naar de relevantie van dit betoog, gaat verzoeker er volledig aan voorbij dat de bestreden beslissing, naast het weergeven van zijn verklaringen tijdens zijn Dublin-interview, ook duidelijk stelt: *"Betrokkene werd geconfronteerd met het feit dat zijn vingerafdrukken waren teruggevonden in de centrale eenheid van het Eurodac-systeem. Betrokkene ontkende en verklaarde hij nooit ergens anders is geweest. Gezien het positieve resultaat voor Frankrijk in het Eurodac-verslag van 18 november 2009 werd op 13 januari 2010 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Franse autoriteiten overgemaakt. Op 15 januari 2010 hebben de Franse autoriteiten ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003."* Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier waarin zowel het Eurodac-verslag, de vraag om terugname vanwege de Belgische autoriteiten als het akkoord van de Franse autoriteiten om verzoeker terug te nemen, zijn opgenomen. Of verzoekers asielaanvraag in Frankrijk nog hangende is (toepassing artikel 16.1.c van de Dublin II-verordening) of reeds behandeld werd door de Franse autoriteiten (toepassing artikel 16.1.e van de Dublin II-verordening) doet niet ter zake in deze aangezien beide hypothesen het eerder indienen van een asielaanvraag in Frankrijk veronderstellen. Noch verzoekers ongestaafde verklaring dat hij zijn eerste asielaanvraag in België indiende noch het gegeven dat de bestreden beslissing verderop stelt dat Frankrijk verzoeker de mogelijkheid zal geven een asielaanvraag in te dienen, kan afbreuk doen aan het gegeven dat verzoeker eerder een asielaanvraag in Frankrijk indiende. Of het indienen van de asielaanvraag in Frankrijk *"met kennis van zaken of uit vrije wil"* is gebeurd doet niet ter zake in deze, minstens toont verzoeker de relevantie hiervan voor de voorliggende betwisting niet aan.

Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt derhalve niet aangetoond.

4.5. Volledigheidshalve stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet kan worden bijgetreden waar zij in haar verzoekschrift gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing stelt dat *"Bovendien voldoet de bestreden beslissing niet aan de op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten van artikel 95 van het voormelde Koninklijk Besluit van 27 april 2007 omdat de stempel van verwerende partij ontbreekt waardoor het voor verzoekende partij onmogelijk is om na te gaan of diegene die ondertekende wel officieel bevoegd om verwerende partij te vertegenwoordigen."* Voor zover verzoeker met *"het voormelde Koninklijk Besluit van 27 april 2007"* bedoelt het koninklijk besluit

van 27 april 2007 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ziet de Raad niet in op welke wijze verzoekers betoog uitstaans heeft met artikel 95 van dit besluit dat stelt: *“De bijlage 26quater van hetzelfde besluit, ingevoegd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, en gewijzigd bij de koninklijke besluiten van 9 juli 2000, 11 mei 2005 en 17 september 2005, wordt vervangen door de bijlage 26quater gevoegd bij dit besluit.”* Verzoekers stelling dat hij niet kan nagaan of de bestreden beslissing wel door de bevoegde overheid werd genomen mist alleszins feitelijke grondslag. Op de bestreden beslissing, die hij bij zijn verzoekschrift voegt, wordt immers onderaan gesteld: *“De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, (V.K.), attaché.”* De Raad stelt derhalve vast dat op de bestreden beslissing duidelijk de ondertekenaar van de beslissing en zijn hoedanigheid kunnen geïdentificeerd worden, op grond waarvan verzoeker kan nagaan of de bestreden beslissing getroffen werd door de bevoegde overheid. Verzoekende partij toont ook niet aan de stempel van de bevoegde overheid een verplichte op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste is op grond van *“het voormelde Koninklijk Besluit van 27 april 2007.”*

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 50 117 en RvV 50 124 worden gevoegd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA